

Hoe laat is het?

TIJDLOOS

Verhalen kunnen zich dicht bij de realiteit afspelen – een realiteit zoals wij die allen denken te kennen – **of** zich daar heel ver vanaf situeren – sommigen noemen dat fantasy – **of** een combinatie van realiteit en fictie zijn. Waarbij die fictie realistisch te noemen is **of** – zoals in dit verhaal – daar toch enigszins ver van verwijderd is. En net die verschillen en die mogelijkheden – vooral – maken het verzinnen van dergelijke verhalen – welke van de hierboven genoemde versie dan ook – net zo leuk. Als verteller / schrijver mag je zelf de grenzen in de verhalen bepalen, opzoeken en overschrijden. Hopelijk weet u dat te waarderen en geniet u er ook nu weer van.

Kortesseem, september 2023,
Leopold Lindelauff

PS

Achteraan kunt u, zoals wel vaker bij mijn verhalen, enkele links naar pagina's op het web vinden, die de realiteit bieden waarop ik me – ook bij de fictie – gebaseerd heb én een lijst met personages.

Tijd in klassieke zin is het verschijnsel dat gebeurtenissen geordend kunnen worden; dat van een gebeurtenis gezegd kan worden dat deze na of voor een andere gebeurtenis plaatsvindt.

Met het begrip tijd kan een bepaald moment of tijdstip worden aangeduid, maar ook een tijdsduur.

(<https://nl.wikipedia.org/wiki/Tijd>)

Heden – OUD maar GOUD waard

Jakob keek door het winkelraam van wat een antiekzaak bleek te zijn. *OUD* maar *GOUD* waard zag hij op het raam geschilderd toen hij naar boven keek. Met beide handen om zijn gezicht tegen het raam gedrukt zag hij in de verte donkere kasten en lades voorzien van witte knoppen. Ivoor? Waarna hij zijn blik op de voorgrond richtte, direct achter het glas. Daar zag hij een prachtig goudkleurig savonette uitgestald. Deels stond en lag deze scheef rechtop. U kent dat waarschijnlijk wel. Hierbij rust het op een doosje, omkleed met fluweel zo leek het toch, met prominent de naam van de fabrikant en wat de naam van het type kon zijn, weergegeven in mooie goudkleurige letters:

Du Chesse – Intemporel – Paris.

Een savonette, zo wist Jakob, was zo'n zakhorloge dat "heren" vaak bezaten én dat met een ketting vast was gemaakt aan hun vest of jas van hun kostuum. Ook wist hij dat dergelijke horloges voor het eerst in de zestiende eeuw bedacht en gemaakt werden, waarna deze steeds nauwkeuriger werden. Wanneer hij nog eens goed naar dit exemplaar keek, meende hij op de binnenkant van het deksel een teken van iets waar te nemen. Was dit een gevleugeld wiel? Dat maakte hem wel heel nieuwsgierig. Zou hij het aandurven om de winkel binnen te stappen? De kans dat hij door de eigenaar, of wie er ook aanwezig zou zijn, weggejaagd zou

worden is naar hij verwacht niet denkbeeldig. Welke antiquair zou graag een zestienjarige jongen in zijn zaak verwelkomen? Wie weet wat zo'n jongen van plan was en waarschijnlijk zou die ook niet alleen zijn. Nee, de kans is groot dat er ergens buiten het zicht nog minstens een of twee of zelfs meer van die kwajongens op de loer staan om zulk een chaos te creëren waarbinnen het niet direct op zou vallen wanneer een of meerdere objecten verdwenen zouden zijn.

Al dat nadenken leidde ertoe dat hij daar voor dat winkelraam stond te dralen en een man met grijs haar en een bril op diens neus naar buiten toe kwam. 'En?' vroeg deze. 'Kom je nog naar binnen of hoe zit het?' Jakob kon hem enkel maar verbaasd aankijken. Dan bedacht hij zich dat die man waarschijnlijk tegen iemand anders sprak, waarop hij dan ook achter zich keek en al een glimlach op het gezicht toverde om zich bij die persoon te verontschuldigen en ervandoor te gaan. Daar was echter niemand. Waarop hij weer terug naar de man met het grijze haar en de bril keek. 'Uhm' zei hij 'Graag'. Waarop die man zijn rechter arm en hand naar de openstaande deur zwaaide en 'Welkom' sprak.

1958 – Mechelen (B)

'Graag laten we U niet gaan. Het is echter niet anders. U, baron Van Leeuwenhoek tot IJsselsteijn, heeft te kennen gegeven dat het TIJD is – waarbij ik dat woord, tijd, hier op mijn blad in kapitalen heb geschreven, want TIJD was en is wat er voor Ú zeer zeker toe doet – zoals ik wilde zeggen – het is TIJD, zoals U te kennen hebt gegeven om iemand anders de KLOK in het oog te laten houden. Want, zeer gewaardeerde baron, nooit eerder is het ons, voor Uw TIJD, gelukt om onze voertuigen zo stipt te laten rijden als TIJDens Uw diensten. Hier in dit station, waar we het hart van ons bedrijf koesteren en waar U ervoor zorgde dat er geen enkel falen mogelijk was. Velen zien U, baron, als hét voorbeeld voor henzelf. Slechts enkelen kunnen in de buurt van Uw niveau geraken. Wij zullen U dan ook zeer zeker missen'.

Verslaggever Jean Nelissen bekijkt dit alles vanaf het perron aan de overkant. Hij behoort niet tot de genodigden. Bovendien was de schrijvende pers niet echt welkom, zo was hem duidelijk gemaakt nadat hij zijn perskaart had getoond. 'Wij zorgen zelf wel voor een mooie tekst in de courant van morgen' had een van de directieleden hem laten weten. Desondanks heeft Jean meegeschreven terwijl de Minister het dankwoord aan baron Van Leeuwenhoek tot IJsselsteijn had gericht. De titel van baron had deze vanochtend op het Paleis van de Koning toegekend gekregen. 'Vanwege uitmuntend

verleende diensten'. Althans dat had Jean vanochtend van de directeur van het spoorbedrijf vernomen, toen hij deze in de trein daarover aansprak op weg naar de hoofdstad. 'Wat maakt deze medewerker zo speciaal' had hij gevraagd 'dat deze een titel dient te krijgen?' Hij zag dat de directeur even zijn ogen van hem afwendde. Misschien omdat de leugen dan niet zo moeilijk te vertellen is? Jean wist het niet en het verhaal van de directeur over stiptheid en accuratesse in combinatie met inzet en loyaliteit leek eerder een heiligverklaring dan een beoordeling van een medewerker.

'Deze savonette is bijna twee eeuwen geleden, in 1764, met de hand gemaakt door een van de beste ateliers ter wereld. De Parijse horlogemaker Du Chesse heeft hier persoonlijk zijn merkteken in geplaatst, zoals U zo meteen kunt zien'. Hier zwijgt de Minister even waarbij hij de baron aankijkt. 'Ik weet' zo gaat hij verder 'dat U geen tijdsinstrument meer nodig zult hebben om er zorg voor te dragen dat onze treinen op tijd rijden. En ook zult U nooit meer, wanneer iemand U naar de tijd vraagt, meer hoeven te antwoorden met "zo veel minuten voor of na de aankomst van die en die trein", zoals U dat de afgelopen jaren altijd deed. Toch zal een dergelijk tijdsaanduidend precisie instrument bij U en Uw voorkomen passen'. Hier knikt de Minister kort naar de baron en de andere aanwezigen, die allen voor een kort applaus zorgen. 'Beste baron, het was een eer om met U te mogen samen werken'. Weer klinkt

applaus, waarna de lokale harmonie een of andere melodie speelt, Jean weet niet welke. De baron knikt naar de aanwezigen. Het lijkt zelfs alsof hij enigszins aangedaan is, aldus de tekst in het artikel van de journalist Nelissen van de lokale courant, de dag erna. De Minister stapt met uitgestoken rechter hand op de baron toe, terwijl de linker een doosje van fluweel vast houdt, waarvan het deksel open staat en voor iedereen die dicht in de buurt is een prachtig zakhorloge zichtbaar is. Op het gesloten deksel van dat horloge wordt de zon weerkaatst hetgeen dan weer tot stralen leidt die de omstanders verblinden. De twee mannen schudden elkaars hand waarna het doosje met de savonette van eigenaar wisselt. Baron Van Leeuwenhoek tot IJsselsteijn neemt het uit het doosje, geeft dat aan de vrouw naast hem – wellicht zijn echtgenote – en opent het deksel. Eerst richt hij een bewonderende blik op de voorkant, de wijzerplaat. Al snel wijst de Minister op de binnenkant van het deksel, naar een pas onlangs aangebrachte gravure; een gevleugeld wiel.

5 mei 1835

Zo'n vijf jaar geleden was België ontstaan en afgesplitst van wat vanaf dan Nederland heet. Hierdoor kunnen geproduceerde goederen niet meer op dezelfde wijze als voorheen, via de waterwegen, naar Duitsland getransporteerd worden. En moest men op zoek naar andere mogelijkheden, de trein was daar een van. Zodoende dat op deze dag drie treinen van Brussel naar Mechelen reden, namelijk de Olifant, de Belg en de eerste trein van de drie: de Pijl. In 1843 werd uiteindelijk de grens met Duitsland bereikt en was Mechelen het middelpunt van de Belgische Spoorwegen geworden. Het eerste logo van deze maatschappij was een gevleugeld wiel. Hiervan wordt beweerd dat dit een verwijzing naar de Griekse God Hermes zou zijn. Deze werd vereerd als de bode die boodschappen van de goden overbracht én onder andere als patroon van de reizigers.

Heden – OUD maar **GOLD waard**

De man met het grijze haar en de bril had Jakob in alle rust de winkelruimte laten bekijken en dan vooral de verschillende objecten. Van grote houten kasten, met inderdaad ivoeren knoppen, waar oude boeken in stonden, tot de kleinste sieraden in glazen kistjes en lades aan toe. 'En?' had die hem toen gevraagd. 'Bevalt het je?' De jongen van zestien wist niet echt wat hij daarop zou kunnen antwoorden. Natuurlijk beviel het hem. Allemaal zelfs. Maar, dat was allemaal ook onbereikbaar voor hem. Kijken dat mocht, verder echter ook niets. Zelfs zijn vader zou niets van dit alles kunnen kopen. Hij knikte bevestigend en stotterde er een stil 'j j j ja' achteraan. De man bekeek hem met een grote glimlach op het gezicht. 'Waar keek je net daar buiten zo geïnteresseerd naar?' vroeg hij hem, waarbij die ook naar de etalage wees met zijn rechter wijsvinger. 'Dat dat, uhm, die savonette, uhm, horloge'. 'Zo' reageerde de man nu heel verbaasd en ook opgetogen. 'Savonette, jij kent die term?' Nu knikte hij ijverig naar de man met het grijze haar en de bril. 'Dat ik dat nog mee mag maken' sprak de man 'dat iemand van jouw leeftijd, wat ben je, vijftien, zestien of zeventien?' 'Zestien, mijnheer'. 'Hoe komt het dat jij dat weet?' Hij trok zijn schouders op. 'Gewoon'.

1960 – Lokale courant

Al iets meer dan een jaar was Jean Nelissen op zoek naar de redenen die ertoe hebben geleid dat baron Van Leeuwenhoek tot IJsselsteijn zijn functie bij de nationale spoorwegen had beëindigd. Hij had een goed salaris, veel aanzien en veel vrienden die net als hij vermogend genoemd konden worden. Wanneer Nelissen daar zo over nadacht, meestal aan zijn vaste tafel in zijn vaste kroeg, midden in zijn woonwijk, voorzien van een grote mok koffie en een stuk taart of vla, kon hij niet voorkomen dat er allerlei, steeds dezelfde, redenen boven kwamen. De baron was nog jong geweest. Geboren in 1920 was hij pas 38 jaar bij dat afscheid. In de bloei van zijn leven, zoals men dat zegt. Als negentienjarige had hij die baan reeds aangeboden gekregen én ook aangenomen. Ook daar vroeg Nelissen zich de redenen voor af. Wat maakte deze jonge man, die toen nog Louis Leeuw heette, zo bijzonder dat die voor zo een functie in aanmerking kwam? Of speelden er andere zaken? Vriendjespolitiek? De vader én moeder van Louis waren ook beiden in dienst van diezelfde spoorwegen. Echter niet in hoge functies. Wisten die misschien iets van iemand in een dergelijke functie? Zo had Jean altijd opnieuw allerlei nieuwe vragen, die echter ook altijd zonder antwoorden bleven.

Heden – OUD maar **GOUD waard**

'Mag ik die van dichterbij zien?' vraagt Jakob. Hij is zelf onder de indruk van de durf die hem ertoe heeft gebracht om die vraag te stellen en weet ook niet waar die vandaan komt. Hij ziet dat de man met het grijze haar en de bril opnieuw een glimlach op zijn gezicht tovert. 'Maar zeker dat' zegt deze waarop die naar het raam dat de etalage afschermt stapt en dit opent door met behulp van de twee ivoren knoppen de twee glazen delen die elk in een houten kozijn gevat zijn, op hem aan te trekken. Hierdoor zijn alle artikelen die daar liggen bereikbaar. Jakob ziet nu pas wat daar allemaal nog meer voor moois ligt. Daspelden bijvoorbeeld en ook oorstekers met iets dat op parels lijkt. Daar midden in ligt echter het mooiste dat hij ooit in zijn zestienjarige leven heeft gezien. Nou ja, denkt hij, op Celine na dan. Ook zestien, net als hij en ook studierend op hetzelfde College als hij. Helaas heeft zij nog niet getoond, niets gezegd, niets gedaan, waardoor hij weet wat zij voor hem voelt. Hetgeen hij dan maar als positief bekijkt. "Geen bericht is goed bericht" zei zijn moeder altijd wanneer zij of iemand anders op een of ander bericht van iemand wachten, over een ziekte, een geboorte of een overlijden. Maar ja, Celine is ver weg en dat horloge is dichtbij, zeer dichtbij. Én voorzien van dat gevleugelde wiel.

1960 – Lokale courant

'Jean!' riep een zware stem zo hard dat iedereen in alle kantoren, ondanks het geratel van typen telexmachines, het kon horen. Ook Jean zelf, die meteen van zijn kantoorstool op stond en op weg ging naar hét belangrijkste kantoor van allemaal, dat van de hoofdredacteur. Ondanks dat deze boven ieder ander verheven was én deze iemand kon maken of breken, sprak iedereen hem met zijn eenvoudige voornaam aan, zo ook Jean. 'Piet' zei hij 'zeg het eens'. 'Ga zitten' sprak de man zittend achter het bureau. Vele kilo's zwaarder dan iedere andere werknemer en vele centimeters meer in omtrek én lengte. Piet at graag lekker en uitgebreid en het liefst met een pint of drie erbij, waarbij de term "pint" letterlijk als de Britse inhoudsmaat begrepen dient te worden, een halve liter dus.

Jean had plaats genomen in afwachting van wat komen ging. Hij had wel enkele vermoedens. Het zou waarschijnlijk weer over die baron gaan, waarbij hij nu al meer dan een jaar aasde op hét verhaal. Het verhaal voor op de voorpagina en wel gedurende meerdere dagen, misschien zelfs weken. Jean wist dat dit er ooit zou komen, echter niet wanneer. Ook wist hij nog steeds niet waarom hij dat gevoel al die tijd had. Wel wist hij zeker, hij was er toch van overtuigd, dat het er ooit van zou komen. Met die baron Van Leeuwenhoek tot IJsselsteijn deugde iets niet.

Heden – OUD maar GOUD waard

En inderdaad, die man met het grijs haar en die bril op zijn neus, nam het fluwelen doosje én de savonette heel voorzichtig met beide handen vast, terwijl hij lichtjes voorover gebogen in de etalage stond. Met diezelfde voorzichtigheid bracht hij zijn bovenlichaam weer rechtop en draaide hij het hele lichaam naar de vitrinekast waarachter hij plaats nam en beide handen bovenop neer legde. Jakob bleef aan de kant waar klanten zich normaal gesproken bevinden en stond nu tegenover hem en samen met hem de schoonheid te bekijken die daar voor hen lag.

1960 – Lokale courant

'En, vertel eens wat je intussen allemaal te weten bent gekomen. Tenminste' hij keek Jean nu indringend aan met zijn twee bijeen geknepen ogen 'ik mag aannemen dat je iets te weten bent gekomen'. Jean slikte eerst, waarna een knik volgde. Hij hoopte dat zijn baas het met hem eens was dat hetgeen hij te weten was gekomen, belangrijk genoeg was om verder te zoeken en te graven. Als hij heel eerlijk moest zijn, voelde hij zich op dit moment zoals een rechercheur zich waarschijnlijk voelt, wanneer die aan zijn leidinggevende, een commissaris nam hij aan, vertelde welke kennis hij intussen op had gedaan.

Heden – OUD maar **GOUD waard**

'Uhuh' zegt de man met het grijze haar en de bril, zodra die ziet dat Jakob zijn hand naar de uitgestalde savonette met het bijbehorend doosje uit steekt. 'Aaah' zegt de zestienjarige jongen. 'Mag ik, please'. Dat laatste woord trok hij, zoals tieners van die leeftijd wel vaker doen, heel erg lang. Zoiets als 'pleeeeeeease'.

1960 – Lokale courant

'Geruchten, vooral veel geruchten én' hierbij steekt Jean zijn rechter hand met een uitgestoken wijsvinger op 'nogal wat onduidelijkheden over de leeftijd van die Louis Leeuw, uhm, de baron bedoel ik natuurlijk'. 'Geruchten, geruchten, wat hebben we nu aan geruchten? Niets toch. En die leeftijd. Waarom is die belangrijk?' 'Nou, baas'. Jean gooit zo veel als mogelijk een overtuigend gevoel in wat hij nu gaat zeggen. 'Die leeftijd doet er niet zo zeer toe, maar wel het feit dat niemand, geen enkele medewerker bij gemeentes en de provincie, me kan vertellen waar en wanneer die geboren is. Er bestaat hoegenaamd geen geboortebewijs van die man. Toch niet in deze eeuw'. Hij ziet hoe het gezicht van zijn hoofdredacteur hem met een verbaasde blik aankijkt. 'Ja, en, wat dan nog? De administratie was vroeger nog niet zo actueel en volledig als nu. Zoiets schijnt wel vaker voor te komen. Daar kunnen we toch geen onderzoek op baseren'. Dit was precies de reactie die Jean gevreesd had. Hij moest dan toch die geruchten in de strijd gooien. Waarvoor hij nog meer zelfverzekerdheid en moed nodig had. Hij nam een forse ademteug en zei toen 'Verschillende mensen zeggen dat die man soms zo maar verdween, het ene moment was die er nog en dan ineens was die ergens anders, waarbij zijn kleren dan ineens vies waren of zijn haar veel langer. Echt zo van die onverklaarbare dingen'. Zijn baas bleef hem aankijken,

wachtend op meer wellicht. 'En?' vroeg die hem. 'Er gaan stemmen op die vermoeden dat hij door de tijd kon reizen'. Hij ziet het gezicht tegenover hem, gedurende enkele seconden verstarren, waarna een enorme lach op zijn gezicht begeleid wordt door een bulderende lach. Het volume daarvan zorgde ervoor dat zelfs passanten op straat bleven staan en omhoog keken, zich afvragend wat of wie dat was die een dergelijk geluid maakte.

Heden – OUD maar **GOUD waard**

'Wacht' sprak de man, waarop hij de savonette van het doosje tilde en deze op een doek, die hij vooraf reeds gereed had gelegd, neervlijde. Ook zorgde hij ervoor dat deksel en wijzerplaat beiden goed verlicht werden. Als laatste nam hij nog een vergrotende bril die hij Jakob over het hoofd schoof zodat deze hetgeen daar voor hem lag volledig kon bestuderen. Hij had gelijk gehad, zo zag hij. Een gevleugeld wiel was in het deksel aan de binnenkant gegraveerd. Het allereerste logo van de Belgische Spoorwegen, zoals zijn grootvader hem ooit had verteld. Wat heet ooit. Vaak had die daarover gesproken. Als voormalig medewerker van dat bedrijf kon hij allerhande anekdotes vertellen, urenlang zelfs. En ooit, zo meende hij zich te herinneren, had zijn opa, Jules heette die, ook iets over een speciale savonette gesproken, die aan een of andere pief, een baron was het dacht hij zich te herinneren, bij zijn afscheid overhandigd was. Zou dat deze kunnen zijn? Vreemd, toch? Zoiets moois, zo een aandenken, dat bewaar je toch zelf en geef je door aan de volgende generaties in je familie, meende hij. Hij zou daar blij mee zijn geweest wanneer zijn overgrootvader of zo, hem zoiets zou schenken. Eerst naar zijn opa, dan zijn pa en dan hij, waarna hij het dan weer verder zou geven aan zijn zoon of dochter. Hoe kwam deze hier in deze winkel terecht? Vreemd. 'Mooi, super mooi' zei Jakob tegen de man met het grijze haar en de bril. Mijnheer Niemeijer

waarschijnlijk, die naam had hij, meende hij zich te kunnen herinneren, onder de naam van de zaak zien staan.

OUD maar GOUD waard

A.H.S. Niemeijer

1960 – Lokale courant

Toen de bulderlach was beëindigd, voelde Jean zich zo klein als nooit eerder tevoren. Het liefst was hij ergens weg gekropen, zoals een muis in een hol. Helaas ging dat niet en zat hij hier als volwassene tegenover een veel grotere volwassene die ook nog eens zijn leidinggevende was en die hem, wanneer die dat zou willen, zou kunnen ontslaan. Hij rilde dan ook over het hele lichaam. Wachtend op die schreeuw en die vinger die hem naar buiten zou sturen met de bedoeling elkaar nooit meer te ontmoeten. Tot zijn verbazing gebeurde dat echter niet. Integendeel zelfs. Na de bulderlach stond zijn baas op en vroeg die hem of hij koffie of thee of misschien iets anders wilde drinken. Een vraag die hij alles behalve verwacht had. Hij vroeg zich dan ook de diepere betekenis ervan af, die echter niet volgde. De man tegenover hem liep naar de thermoskannen en de grote waterkan op een kast achter Jean en vroeg opnieuw wat hij wenste te drinken. Hij vroeg voor water dat hij meteen voor zich gezet kreeg, waarna hij het glas in een slok leeg dronk. Op de vraag 'Nog een?' knikte hij enkel en zorgde zijn baas daar meteen voor. Zelf schudde hij een mok met koffie, zwart, in en nam hij enkele koekjes mee naar zijn bureau die hij ook Jean nog aanbood. Deze schudde enkel het hoofd. Toen zijn baas weer zat zei die 'Hoe vreemd dat ook mag klinken', waarbij hij Jean niet aan keek en volgens deze zelfde Jean ook niet naar iets

anders specifiek keek. 'Ik geloof die geruchten' vervolgde hij geheel onverwacht. 'Oh, echt?' stamelde Jean. De man tegenover hem knikte. 'Weet je' zei hij 'ik heb die man gekend, ontmoet, die Louis Leeuw. Ik was nog jong, hij was nog jong. Ik denk dat we dezelfde leeftijd zo ongeveer hebben. Tenminste ervan uitgaande dat het geboortjaar dat genoemd wordt, negentien twintig, juist is'. Hij zwijgt en neemt een slok van de koffie in zijn mok. 'Wij hebben samen gestudeerd, wist je dat?' Hij keek Jean nu echt aan, geïnteresseerd in zijn antwoord leek het wel. 'Uhm, nee, dat wist ik inderdaad niet'. 'Journalistiek, allebei'. Weer een slok koffie. 'Hij was goed, echt goed. Zijn papers waren soms buitenaards goed'. Jean keek hem verbaast aan bij die term, buitenaards. 'Ja, echt, die term gebruikten we allemaal voor zijn werkstukken. Een van de professoren had die term ooit als eerste gebruikt. Hij begreep niet waar hij de kennis allemaal vandaan haalde en hoe het hem altijd maar weer lukte om zo veel stukken tekst met de juiste onderbouwingen en argumenten in zulke korte tijd samen te stellen. Het schrijven alleen al kostte veel tijd, te zwijgen van het inhoudelijk en taalkundig juist te formuleren'. De laatste slok koffie verlaat de mok, waarna die eindelijk weer op het bureau belandt. 'Zelfs nu begrijp ik dat nog niet'. Jean knikte. 'En dus?' vroeg hij daarop. Zijn baas gaat iets rechter in zijn stoel zitten en buigt zich over zijn bureau naar zijn medewerker toe. 'Een van mijn beste vrienden is directeur van een

fabriek waar telefoontoestellen gemaakt worden. Die vertelt mij altijd dat die ooit zo klein zullen zijn dat we die in onze broekzak kunnen steken'. Jean moet hierom lachen. 'En dan al die meters kabel achter ons aan slepen zeker'. Hij ziet zijn baas glimlachen. 'Zonder kabel, beste Jean, zonder kabel'. 'Uhm, wat? Zonder kabel? Hoe?' 'Geen idee, hoe. Maar dat verwacht men toch blijkbaar. Misschien zelfs nog deze eeuw'. Jean moet moeite doen om zijn mond niet open te laten vallen. 'Echt?' 'Die man zegt dat. Ik weet het ook niet, net zoals jij. Maar goed, we zullen zien. Waarom vertel ik dat? Omdat diezelfde vriend me ook altijd vertelt dat er machines zullen komen, zowel op kantoren als bij iedereen thuis, waarmee wij alle kennis die de mensheid ter beschikking heeft op kunnen roepen. Op een soort van scherm als bij de televisie. Alleen wordt dat niet uitgezonden op bepaalde tijdstippen, nee, iedereen kan op ieder moment vragen wat die weten wil. En ergens staan al die antwoorden'. 'Ja, in boeken'. 'Nee, natuurlijk daar ook, maar ook ergens anders. Vraag me niet waar of hoe het werkt, het schijnt er ooit te komen en dan zullen jij en ik, of onze kinderen of kleinkinderen dat de normaalste zaak van de wereld vinden'. Hiervan is Jean nogal onder de indruk, zo zeer zelfs dat het hem niet is gelukt zijn mond dicht te houden.

Heden – OUD maar **GOUD waard**

'Hoe bent U hier aan gekomen?' vraagt Jakob ineens aan mijnheer A.H.S. Niemeijer. 'Geloof je me wanneer ik je vertel dat dat een nogal vreemd verhaal is?' Jakob knikt en denkt zeker geloof ik dat. Ik ben pas zestien, dus mij denk je alles wijs te kunnen maken, zeker. 'Je hebt de gravure waarschijnlijk al gezien?' 'Het wiel met vleugels bedoelt U?' De man knikt. 'Het eerste logo van de Belgische Spoorwegen'. 'Precies. Jij bent nogal goed op de hoogte over van alles. Jij weet dat dit een savonette genoemd wordt en ook nog dat het logo dat erin staat van de Spoorwegen is. Wat weet je nog meer, denk je?' Jakob schrok van deze vraag. Wist deze man dat hij dingen meende te weten over dit zakhorloge? Over die baron? En zelfs over wat je hiermee kon? 'Waarom vraagt U dat, mijnheer?' Mijnheer A.H.S. Niemeijer kon een glimlach niet onderdrukken. 'Welke zestienjarige denk jij kent de term savonette en het eerste logo van de Spoorwegen van ons land uit een vorige eeuw én vraagt mij dan ook nog eens hoe ik hier aangekomen ben? Niet veel, denk ik. Toch?' Jakob begrijpt de redeneringen, knikt dan ook en zegt 'Ja, dat begrijp ik wel. Maar weet U, mijn grootvader heeft daar gewerkt en me daar veel verhalen over verteld. Dus zo vreemd is dat niet'. 'Oh nee, vind je dat?' Zwijgend trekt hij zijn schouders op.